

Det er foranlediget af de Udtalelser, der den første Dag bleve fremsatte af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) om denne Bane. Det ærede Medlem var ikke rigtig tilfreds med, at denne Bane var optagen i sin Helhed paa Lovforslaget, og ironiserede over, at man derved vilde slaa et helt nyt Princip fast for Anlæg af Statsbaner, nemlig at de skulde anlægges som saadanne, naar vedkommende Egn ikke selv havde Raad til at betale Anlægget. Efter de Udtalelser, der allerede ere komne om denne Bane fra det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal), hvis Udtalelser jeg ganske kan slutte mig til, kan jeg fatte mig kort om denne Sag, men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at naar det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds mente, at der ikke var anden Grund til at optage denne Bane som Statsbane, end at vedkommende Egn ikke selv kunde betale den, holder det dog ikke Stik. I Jernbanekommissionens Betænkning er det udtrykkelig udtalt, at Kommissionen er paa det rene med, at denne Bane gennem disse udstrakte Hedeegne vil være af megen Betydning for Egnens Ophjælpning. Og af Bilagene til vedkommende Afsnit i Betænkningen fremgaar det ogsaa, at der ventes, at denne Bane kan faa nogen Betydning for den gennemgaaende Trafik til og fra Esbjerg, særlig for en Del af Limfjords-egnernes Vedkommende. Jeg tror nu, at der er al Grund til at anlægge denne Bane og ogsaa, at der er Grund til at anlægge den som Statsbane. Og, som det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds oplyste i Gaar, kommer man derved ikke ind paa noget nyt Princip. Jeg tror, at det er en Egn, der trænger haardt til at faa en Jernbane, og en Egn, som har ret store Fremtidsmuligheder, naar den faar et saadant Hjælpemiddel. Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Side af Sagen, men blot gøre opmærksom paa, at af et Bilag til Jernbanekommissionens Betænkning fremgaar det, at Moseindustriforeningen i 1902 lod foretage en Undersøgelse af, hvilke Værdier de Tørv havde, der laa i de store Moser deroppe i $\frac{1}{2}$ Mils Afstand ud fra den paatænkte Jernbanelinie, og Moseindustriforeningen kom da til det Resultat, at disse Tørv vilde have en Værdi af ca. 50 Mill. Kr. I vort lille Land er allerede dette en ikke saa helt ubetydelig Skat at faa løftet frem af Jordens Skød. Og da Egnen ogsaa i andre Henseender har betydelige Fremtidsmuligheder, tror jeg, at denne Bane bør vedtages. Jeg vilde meget beklage, om den skulde blive skudt ud, hvad den

sikkert heller ikke gør; forhaabentlig faa vi dem vedtagne saa godt som alle sammen. Efter de Udtalelser, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds senere i sin Tale fremsatte, lod det for øvrigt ogsaa til, at han ikke havde saa meget imod denne Bane, som man fik Indtryk af, da han begyndte at udtale sig om den.

Endelig skal jeg ogsaa blot med et Par Ord anbefale 2 af Privatbanerne, nemlig Forslaget under Nr. 25, det, som angaar Banerne paa Mors, og Nr. 30, der angaar en elektrisk Jernbane fra Skive gennem Vestsalling. Jeg tror ogsaa, at det vil være meget heldigt at faa anlagt disse Baner, der komme til at gaa gennem frugtbare Egne og sikkert vil faa deres store Betydning. Jeg anbefaler derfor ogsaa disse paa det bedste.

la Cour: Det forekommer mig ligesom flere andre Talere, at det er en Mængde Jernbaner, vi have faaet sendt herop i det allersidste Øjeblik, og som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtalte, ere ikke en Gang alle disse Baner blevne behandlede i Jernbanekommissionen, altsaa, vi mangle egentlig tilstrækkelige Oplysninger om dem, til at vi nu kunne tage rigtigt Stade til de forskellige Baner. Jeg ser paa dette Forslag, der foreligger, at der er kommet nogle elektriske Baner, som aldeles intet Stats-tilskud fordre. Maaske en Del af de Privatbaner, som Staten har tilsagt Understøttelse, kan undvære denne Statsunderstøttelse, naar man blev nærmere bekendt med de elektriske Baner og de Forhold, de arbejde under. Jeg kan derfor ikke indse, at der i dette Øjeblik er nogen virkelig paatrængende nødvendig Grund til at fremme en Masse af disse Forslag til Privatbaner, som findes i det store Lovforslag. Men det var egentlig ikke for at tale om Banerne, at jeg her har begæret Ordet; det var hovedsagelig for at tale om Værdistigningsskatten, som det ogsaa var den ærede sidste Talers (Dalsgaard) Opgave at kritisere en lille Smule. Han begyndte naturligvis med at give den en hel Del Ros, og jeg har ganske vist lige saavel som alle de andre her tilstedeværende en vis Sympati for, at den private Mand ikke skal tage den fulde Fordel af det, som egentlig Staten skænker. Men det er en overordentlig vanskelig Opgave at udrede, hvorledes det skal forhindres; og naar der blev givet en hel Del Ros til dem, der have udarbejdet Lovforslaget i den Retning, ser jeg i denne Ros kun en